

Čtrnáct důvodů pro rezignaci

- editor007 | 28. června 2024

ČESKO: Ministr vnitra Vít Rakušan, jím jmenovaný šéf policie Martin Vondrášek a šéf pražské policie Petr Matějček. Všichni tři doslova kryli selhání policie při střelbě na FF Univerzity Karlovy. Věděli, kdy a jak policie selhala, přesto tvrdili, že policie neselhala. Čtrnáct obětí mohlo být naživu. Vrah David Kozák mohl být zadržen. Nikdo nemusel zemřít. Všichni tři, kteří selhání policie kryli, Rakušan, Vondrášek i Matějček, jako zlé ropuchy sedí na svých místech, ač takové selhání by v normální společnosti vedlo k okamžité rezignaci a odchodu s ostudou z veřejného prostoru.

Neděje se tak. Naopak. O matce jedné z obětí, která silně protestuje, klade otázky a chce odpovědi, se začínají trousit uštěpačné poznámky typu - no jo, ta hysterická matka.

Policie dvě hodiny před střelbou věděla, že Kozák je ozbrojený, nevypočitatelný, nebezpečný, odhodlaný. Zabil svého otce, vyrazil do Prahy. Do budovy, kde došlo ke střelbě, policie vyslala jen dvě hlídky, které se velmi liknavě zeptaly vrátné a pedagoga na chodbě, zda budoucího vraha viděli. Hlídky se podívaly jen do přízemí a prvního patra. V tu chvíli se vrah ve čtvrtém patře připravoval na vraždění. Zároveň se policisté z hlídky nesháněli po kamerovém záznamu, který jim na fakultě mohli přehrát. Poté byly hlídky odvolané do druhé budovy univerzity. Vrah měl volné pole působnosti. Mnohočetné selhání policie bylo završené, nad čtrnácti lidmi byl vyslovený ortel smrti.

Protože policie v tu chvíli jednala nedbale. Ale v tuto chvíli se dá říct, že po bitvě je každý generálem. Policie řešila naprosto bezprecedentní věc. Učila se vlastně za pochodu. Jenže přišly dny a týdny a měsíce po střelbě.

Po střelbě, zrovna když ministr práce a sociálních věcí Jurečka tančil svůj valčík na vánočním večírku, už ministr vnitra tapetoval média vyjádřením, že práce policie byla perfektní a všechna čest a klobouček a potlesk na otevřené scéně... na které ovšem leželo čtrnáct zavražděných, jejichž smrti šlo zabránit. Kdyby policie pracovala tak, jak měla.

Po více než půl roce, kdy pravda (konečně a troufám se domnívat, že rozhodně ne celá) začala vycházet na světlo boží a selhání se stalo veřejně dokázané i přiznané, tři odpovědní za stav zásahu i policie stále dlí svými zadky na křeslech. Ač v normální zemi by podobné kardinální selhání lemovala jedna rezignace za druhou.

Ale ministr Rakušan netuší, kde udělal chybu. A proč by měl odstupovat. Čtrnáct důvodů mu nestačí. Tak by mu mělo stačit, že půl roku lhal s policií a snažil se průšvih takových rozměrů zažehlit spolu s policejním prezidentem Vondráškem. Kdyby Rakušan po objevení prvních nejasností sám začal do policie štourat a ptát se a nutil policii do pravdy a jako první volal po vyvození následků po selhání, byl by z obliga. Ale to neudělal. A právě to je důvod pro jeho rezignaci. Snažil se o vymlčení.

Jenže tady je jiný problém. Vít Rakušan, stejně jako celá vláda Petra Fialy, není normální vláda. Sama sebe přesvědčila o vlastní osudovosti. Jediném valu demokratičnosti proti extrémismu a populismu. A jako taková se vmanévrovala do pocitu jakési nedotknutelnosti. U všech dosavadních katastrof vlády nebyly vyvozované žádné následky. Za hnutím STAN, kterému Rakušan šéfuje, jde neuvěřitelné korupční prostředí, které navíc lemují čtyři mrtví podnikatelé. Za kampeličkou, kde premiér Fiala zúročoval své peníze, jde jeden mrtvý, jehož smrt doprovází podezření, že se nejednalo o sebevraždu, ale o vynucenou sebevraždu s asistencí. Nemluvě pak o katastrofálním vládnutí, které Českou republiku dovádí na chvost evropských ekonomik. Nikde žádná sebereflexe. Oni jsou vyvolení, tedy

nedotknutelní. Pracují pouze s konceptem politiky jako boje dobra proti zlu. A tam je velmi tenká hranice pro to, aby se ten „dobrý“ stal tím zlým. Mám pocit, že Fialova vláda už tu hranici překročila.

Definici dobra a zla v politice ukazuje i další policejní akce.

K dalšímu selhání policie totiž můžeme směle připočítat i to, že schvalování atentátu na slovenského premiéra Roberta Fica spadá podle policie pod svobodu slova, ač na schvalování terorismu máme paragraf. Kdyby podobný atentát proběhl na exprezidentku Zuzanu Čaputovou, jsem si jistý, že rétorické schvalování takového činu by se paragrafem řídilo. Takže slova jako, „to prase bylo potřeba zastřelit“, jsou podle policie projevem svobody, jak píšou Novinky. Nejsem si tím tolik jistý. Takový Tomáš Čermák, kterého česká spravedlnost odsoudila na pět a půl roku do chládku, jen vyzýval k odporu k Fialově vládě. Kupříkladu slovy „Je zapotřebí udělat pořádný uragán, vyvést ty dobytky ven a nakopat jim ty vyžraný prdele. Je načase nastolit radikální odboj, nesmíme se z nich posr..“ hlásal Čermák, jak informovaly Novinky.

Jak se s tím popasovat? To prase bylo potřeba zastřelit, svoboda slova. Potřeba se vzepřít proti vládě, přičemž se ze strany Čermáka jednalo jen o tradiční rétorické cvičení na téma vláda v ČR - pět a půl roku vězení.

I v tomto ohledu česká policie, a s ní i justice, propadá a stává se tak loutkou v rukou politiky. Není nestranná, ale vysazená vůči určité části společnosti. To je velmi nebezpečné.

Přičemž nejde o ojedinělé selhání policie, ale o systémové selhání. Jak lhaní ohledně střelby na FF UK, tak i trestání/netrestání u komentářů schvalujících terorismus. A systémové selhání se odměňuje rezignací na nejvyšších místech. Tohle nejde jen tak vymlčet.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz